

— Пиеръ дьо Дуе, Рение дьо Три, Ансо дьо Кайо, на васъ разчитамъ. Употрѣбете най-голѣмата си храбрость, най-крайната си предпазливость, всички ловкости и изкуства, на които сте способни, за да преминете незабелязано до стенигѣ на града, безъ да привлѣчете вниманието на ония проклети ненавистници. Знаейте, че войската вече гладува. Тукъ всичко е опустошено. Борилъ е накаралъ да изгорятъ и задигнатъ каквото е намѣрилъ. Повече да стоимъ и да чакаме въ тия непоносими горещини — е невъзможно. А да се върнемъ въ Константинополь безъ решителна битка, ще бѣде позоръ. Помъжете се да влѣзете въ града съ людетѣ си, и съ възможна скоростъ ни донесете храна. Днесъ нѣкои отъ баронитѣ закусиха, но за нѣкои не стигна. А утре, какво ще бѣде — не знамъ . . . Богъ да ви е на помощъ, приятели мои . . .

Ала не мина много време, близо къмъ разсъмване, единъ гончия съ запъненъ конь пристигна предъ шатрата на императора, хвърли юздитѣ въ рѣцетѣ на тревожно притеклия се оръженосецъ и, безъ да предизвести, се втурна при Анри.

— Българитѣ заградиха нашитѣ отряди и не имъ даватъ възможность да се върнатъ обратно! Помощъ, господарю!

Анри скочи съ проклятие отъ мечешката кожа, връзъ която спѣше.

— Обяздете ми Байаръ! Дайте ми оръжията! Сабята, копието, щита . . . Оливие! Франсоа! Развѣйте знамето! Въръжете две хиляди копия!

При все, че преди да трѣгне, императорътъ зарѣча на войскитѣ си да бѣдатъ спрямо българитѣ дръзки като соколи противъ ястреби-мелези, не стана нужда тѣ да послушатъ зова на своя вождъ.

Защото щомъ ги зърнаха, българитѣ, власитѣ и куманитѣ веднага се обърнаха въ бѣгство къмъ планината.

Но Анри строго заповѣда никой да не се улавя на отдавна познатата имъ хитрость.

Българитѣ се завърнаха къмъ планинитѣ си, а латинитѣ си отидоха обратно въ лагера.